

[Thoft]

ret i, at det ikke er udtryk for de helt store politiske ambitioner.

Hr. Fogh Rasmussen udtrykte, synes jeg, en lille nuance i forhold til hr. Arne Lund. Hr. Fogh Rasmussen var indstillet på i udvalget at se på de problemer, der måtte være, og den meget lidt forpligtende velvilje vil jeg da takke for; den ser vi ikke så tit.

Jeg bemærkede også, at fremskridtspartiet udtrykte en vis positiv velvilje. Dermed skulle der være en fair chance for, at dette epokegørende lovforslag i dansk skattepolitik skulle kunne gå igennem.

Hver gang vi diskuterer skattelove, har man fra borgerlig side travlt med at sørge for, at de ikke har tilbagevirkende kraft, men det, vi plejer at forfægte fra SFs side, er ikke, at tingene skal have tilbagevirkende kraft, men at de skal have virkning, fra de fremsættes, for at man kan stoppe hullerne, så spekulanterne ikke kan nå at udnytte dem, indtil folkettinget endeligt vedtager forslagene.

Jeg synes, det er betænkeligt, at man er aldeles uden vilje til at stoppe med det samme, når det drejer sig om de store. Men når det drejer sig om de små – og man begår rent faktisk uretfærdigheder, for folk har fået gal besked rundt omkring på skattekontorerne, og det har ministeren formentlig også fået henvendelse om – så er jeg betænkelig ved, at dette folketing ikke kan formås til at gøre den skade god igen, og som sagt koster det ikke alverdens penge.

Jeg synes, at alle partier har været lige gode om fadæsen, og jeg betragter det egentlig som lidt af en tilfældighed, at det er SF, der har, om jeg så må sige, fået lov at fremsætte dette forslag om ændring. Egentlig burde det have været skatteministeren, der havde gjort det, så snart han var blevet opmærksom på problemet. Men nu viser det sig, at netop de partier, som råber højest op om, at man ikke må lovgive med tilbagevirkende kraft, når det drejer sig om leasingakrobater, ikke er at finde, når det drejer sig om de små i samfundet. Og det beklager jeg.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg er helt enig i én af de ting, hr. Thoft sagde, nemlig at alle partier har været lige gode om det. Loven blev vedtaget i folkettingen på basis af oplysninger om forhold, som

man kendte på det pågældende tidspunkt, og alle partier i folkettingen har været klar over, at denne lov blev vedtaget den 28. oktober 1983. Så den hellighed, som har præget mange talere, synes jeg ikke rigtig er på sin plads i den forbindelse.

Må jeg sige noget om et problem, man har diskuteret meget, nemlig dette, at enhver skattelov – også denne – får virkninger for visse persongrupper, der skydes ud. Det er ikke kun den årgang, vi taler om her. Lad os forestille os en person, der for et par år siden nærmede sig 60 års alderen og havde sagt: nu vil jeg på efterløn, og havde gjort sit budget op. Den pågældende havde måske opsparret 20.000–30.000 kr. – og det er jo mange i den gruppe, vi taler om, der ligger på en tjenestemandspension, en pæn efterløn el.lign. – for at kunne opretholde sin levestandard og bruge opsparingen, indtil vedkommende blev 62 år og dermed fik det dobbelte personfradrag, som man kunne regne ud dengang havde en værdi af 7.000–8.000 kr. Et sådant menneske kommer man ikke til hjælp, og det er derfor, jeg synes, vi skal passe en lille smule på, at man ikke blot for at kunne holde nogle gode taler pludselig begynder at lade hele skattesystemet sejle.

Men det, jeg lægger vægt på, er først og fremmest de tanker, som har båret forslagsstillerne i dette forslag, nemlig at man skal være forsigtig med at lave ændringer, der skuffer folk i deres forventninger.

Lad mig dernæst lige sige én ting om skattemyndighederne specielt til fru Aase Olesen, hr. Ove Jensen og andre, der har været inde på det. Der er mange, der har henvendt sig til skattemyndighederne for at blive orienteret om deres skattemæssige stilling, når de gik på efterløn, men hvis de skulle sige deres stillinger op før 1. januar og ville planlægge en lille smule, ville de da have henvendt sig til skattemyndighederne før den 28. oktober. Derfor synes jeg ikke, man på nogen som helst måde bør rette bebrejdelser mod skattemyndighederne. I de tilfælde, jeg kender – og jeg er dukket ned i en del af disse tilfælde – er det ikke skattemyndighedernes skyld, at de pågældende er blevet skuffet i deres forventninger. Jeg tror, vi alle sammen må erkende, at skylden nærmere er her i huset end ude hos skattemyndighederne.

Tastesen (S):